

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. 3. Vtrum Ordo seu potiùs ordinatio, sit Sacramentum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

SACRAMENTO ORDINIS.

à quest. 34. usque ad quest. 40. inclusivè.

CAPVT I.

De Essentialibus huius Sacramenti.

DVBIUM I.

Vtrum in Ecclesia debeat esse Ordo?

Varij sunt gradus seu Ordines in Ecclesia.

Respondeo: In Ecclesia necessariò debere esse Ordinem; id est, distinctionem graduum & ministeriorum sacrorum, per quos alij alijs præsent, & diuina administrant. Ratio est: Primò, Quia Ecclesia est veluti vnum corpus heterogeneum, quale est humanum; ad Rom. 12. atqui in corpore debent esse varia membra, quæ habeant distincta officia, inter se ordinata, & quorum aliud influxum habeat in aliud: ergo & in Ecclesia debent esse varij gradus & ordines inter se ordinati, per quos alij in alios sacrum influxum habeant. Secundò, Ecclesia, quæ est in terris, debet imitari caelestem, in qua sunt varij gradus superiores & inferiores: ergo similiter & in ea tales esse debent. Idem confirmari potest ex Republica Politica, in qua sunt varij gradus.

DVBIUM II.

Vtrum conuenienter Ordo definiatur à Magistro in 4. Sententiarum?

Ordinis definitio.

Respondeo: Ordinem rectè sic defini: Ordo est signaculum quoddam Ecclesie, per quod spiritualis potestas confertur Ordinato. Addit Scotus, destinata ad Eucharistia ministerium. Quod explicatur: nam omnis Ordo, vel est ad Eucharistiam consecrandam, vt Sacerdotium: vel ad ipsos Sacerdotes consecrandos, vt Episcopatus: vel denique ad exhibendum aliquod ministerium præuium Eucharistia consecrationi, vt reliqui Ordines inferiores.

Ordo dupliciter accipitur.

Notandum est: Ordinem dupliciter accipi, vt aduertit Scotus dist. 24. a. 3. Primò, Pro ipsa potestate seu gradu; sicut cum dicimus, in Ecclesia, & in Angelis esse varios ordines: sic accipitur in 1. art. Secundò, Pro Ordinatione, seu ritu externo, quo confertur hæc potestas: sic accipitur in 2. art. Ritus enim ille seu cæremonia, quam vocamus propriè Ordinationem, est signaculum quoddam Ecclesie, id est, quoddam signum externum in Ecclesia Christi, per quod spiritualis potestas confertur Ordinato: nempe potestas administrandi & conficiendi Sacramenta, aut ea quæ ad Sacramentorum administrationem, vel receptionem referuntur. Dicitur autem hæc potestas spiritualis, quia ad effectum spiritualem destinatur, siue proximè, siue remotè.

Petes: Cuius rei signaculum est ordinatio externa?

Respondeo: Duplicis, nempe potestatis, quæ per eam confertur; & gratie sanctificantis, quæ ad rectam functionem illius potestatis est necessaria.

DVBIUM III.

Vtrum Ordo, seu potius Ordinatio, sit Sacramentum?

Calvinus lib. 4. Instit. c. 19. §. 31. admittit esse Sacramentum, sicut Baptismum & Cœnam. Idem docent Molles confessionistæ; vt patet in Apologia confessionis Augustinæ art. 13. Rigidij Lutherani negant.

Respondeo: Fide tenendum est, Ordinationem esse verum & propriè dictum nouæ legis Sacramentum. Probatur Primò: Ex Script. 1. ad Timoth. 4.

v. 14. Noli negligere gratiam, quæ in te est, quæ data est tibi per prophetiam, cum impositione manuum presbyterij.

2. ad Timoth. 1. v. 6. Admoneo te, vt resuscites gratiam Dei, quæ est in te per impositionem manuum mearum. His locis loquitur Apostolus de Ordinatione Timothei, vt docent communiter Patres. Tria autem requiruntur ad rationem Sacramenti propriè dicti; scilicet Ritus externus, promissio gratiæ, & perpetua eius ritus duratio: quæ tria hic reperiuntur. Nam Ritus externus est impositio manuum. vnde Patres, præsertim Græci, Ordinationem, quæ fit ab Episcopo, vocant χειροτονίαν vel χειροποισίαν, id est, manuum impositionem. Promissio gratiæ insinuat, cum dicitur gratiæ esse datam per impositionem, seu cum impositione manuum. Perpetua duratio indicatur, in eo quòd Timotheus, tanquam Pastor Ecclesie accepterit hanc impositionem. Ecclesia autem semper debet habere Pastores, vt patet ad Ephes. 4.

Dices Primò: Illis locis non agitur de gratia iustificante, sed de officio & munere Episcopali non negligendo: Græcè enim non est χάρις, id est, gratia, sed χάρισμα, id est, donum.

Respondeo: Apostolus per illud nomē Charisma, non solum intelligit munus Episcopale, sed etiam gratiam, ad illud munus ritè obeundum, necessariam: hoc enim nomen commune est, significans omne donum Dei, siue gratum faciens, siue gratis datum; vnde non debet restringi ad nudam potestatem Episcopalem. Quod confirmatur: nam Apostolus 2. ad Timoth. 1. cum dixisset, Resuscita gratiam, quæ est in te per impositionem manuum mearum, statim explicat quæ sit illa gratia: Non enim dedit nobis Deus spiritum timoris, sed virtutis, & dilectionis, & sobrietatis, qui spiritus haud dubiè, est gratia sanctificans. Idem confirmatur Ioannis 20. v. 22. vbi Dominus, cum daret potestatem absoluenti, quæ est pars quædam potestatis Sacerdotalis, simul dedit Spiritum S. dicens: Accipite Spiritum sanctum, quorum remisistis &c. Atqui in Scripturis nunquam absolute dicitur dari Spiritus sanctus, nisi quando datur gratia iustificans.

Dices Secundò: Christus non ordinauit Apostolos per manuum impositionem: nam Luca 22. sine vlla cæremonia fecit eos Sacerdotes, cum ait v. 19. Hoc facite in meam commemorationem: ergo.

Respondeo: Etsi Christus ibi non imposuerit manus, eò quòd solum potestatem consecrandi contulerit, ad quam etià modò manus non imponuntur; potuit

An Christi-
tus ordi-
narit per
manuum
impositio-
nem?

potuit tamē eas imposuisse, Ioan. 20. quando dedit potestatem absoluendi, etsi hoc scriptum non sit; sicut & alia plurima scripta non sunt. Adde: Dominum potuisse dare effectū Sacramenti sine Sacramento: sicut Apostolis dedit effectum Confirmationis sine Sacramento Confirmationis.

4
2. Ex Con-
cilijs

Probatur Secundò: Ex Concilijs. Conc. Oecumenicū Chalcedonense can. 2. *Si quis Episcopus per pecuniam Ordinationē fecerit, & pretio vendiderit Spiritus S. gratiam, deponatur: ubi Concilium vetat Ordinationem fieri pro pecunia; quia gratia Spiritus S. venderetur: sentit ergo in eo dari gratiā Spiritus sancti. Idem postea multa alia Concilia decreverunt. Denique Conc. Florentinum approbantibus Latinis & Græcis, ait, Sextum Sacramentum esse Ordinis. Conc. Tridentinū sess. 7. can. 1. & seqq. dicit anathema ijs, qui dicunt Ordinem, aut aliquod ex sex alijs, non esse propriū & verē Sacramentum, aut non conferre gratiam ex opere operato. Omitto alia loca eiusdem Concilij.*

Chalcedo-
nense.

Florent.

Trident.

5
3. Probatur
ex Patri-
bus

Probatur Tertio: Ex Patribus. Horū testimonia vide apud Bellarm. Valentiam, & alios. Innocentius I. epist. 18. c. 3. ad Alexandrum Antiochiæ Episcopum dicit, *Plenitudinem Spiritus S. maxime operari in Ordinationibus Sacerdotum: & apertè insinuat, maiorem dari gratiam in Ordinatione, quam in Baptismo, quem ibi cum Ordinatione cōparat. Ambros. de dignitate Sacerdotali c. 5. Quis dat frater, Episcopalem gratiam, Deus an homo? Respondes sine dubio, Deus. Sed tamen per hominem dat Deus. Homo imponit manum, Deus largitur gratiam. Sacerdos imponit supplicē dexteram, Deus benedicit potenti dextera. Vide totū illud caput contra eos, qui ordinant pro pecunia. D. August. lib. 2. contra epist. Parmeniani c. 13. probat Sacramentum Ordinis non posse amitti, ac proinde neque iterari, eò quòd Baptismus non possit amitti seu iterari: *Vtrumque enim, inquit, Sacramentū est, & quadam cōsecratione vtrumque homini datur: illud cum baptizatur, istud cum ordinatur: & idē in Ecclesia Catholica vtrāque nō licet iterare. Et infra: Si enim vtrumque Sacramentum est, quod nemo dubitat, cur illud non amittitur, & istud amittitur? neutri Sacramento iniuria faciendā est. Vide totum istud caput.**

Innoc. I.

Ambros.

Augustin.

6
4. Leo.

Idē alibi docet, vt lib. 1. de Baptismo c. 1. D. Leo epist. 81. c. 1. ad Dioscorum, Ordinationem Sacerdotum vocat Sacramentum: *Teiunantes, inquit, & erantes imposuerunt eis manus, vt intelligatis quantā & dantium & accipientiū deuotione curandum sit, ne tantā benedictionis Sacramentū negligenter videatur impletū. Et epist. 87. c. 1. loquens de ordinatione personarū indignarum: Quis, inquit, dissimulare audeat, quod in tanti Sacramenti perpetratur iniuriam. D. Gregorius lib. 4. Comment. in libros Regū c. 5. de Sacramento Ordinis loquens, Quis promouetur, inquit, bene foris vngitur, si intus virtute Sacramenti roboretur. Denique idē docent omnes DD. cū Magistro d. 24.*

Gregor.

6
4. eg. Ra-
tionē.

Probatur Quarto: Ratione. Prima est: In Ordinatione datur potestas conficiendi & administrandi Sacramēta, quibus in Ecclesia Catholica nihil est sanctius: atqui hæc potestas non potest cōuenienti modo exerceri sine gratia iustificante: ergo in Ordinatione confertur gratia iustificans; ac proinde Ordinatio est verum Sacramentum. Cōsequentiā patet; quia cū Deus dat potestatem alicuius muneris, simul cōfert ea, quæ necessaria sunt ad illud munus ritè obeundum: Dei enim perfecta sunt opera. Secunda ratio est: Non minùs necessaria est gratia ad legitimè conficiendā Sacramēta & ad-

ministrandā, quàm ad ea recipiendā; cōficiens enim magis in illa influit, ac proinde si sit peccator, magis ea contemnat: ergo si in Baptismo tribuitur gratia ad alia Sacramēta cōuenienter recipiendā, multò magis in Ordinatione dabitur ad omnia Sacramēta cōuenienter tractandā & conficiendā.

DVBIVM IV.

Vtrum forma huius Sacramenti conuenienter exprimitur?

Respondeo Affirmatiuè. Notandum Primò: Aptè exprimi formam huius Sacramenti verbo imperandi; vt in Ordinatione Sacerdotis, *Accipe potestatem offerendi: similitiq̃ modo in alijs Ordinibus: vt patet ex Cōcilio Florentino, & ex Rituali Romano. Ratio est: Primò, Quia per hoc Sacramentū confertur potestas ei, qui ordinatur; potestas autè optimè confertur verbo imperandi, Accipe potestatem. Sic cū cōstituitur Rex, presertim à potestate superiore, rectissimè ei diceretur porrecto scepro, Accipe potestatem regendi populum. Secundò, Quia hoc solum Sacramentū producit effectū sibi similem in altero: Episcopus enim per Ordinē quem habet, confert alteri Ordinē. Quare, vt hæc traductio potestatis à potestate significatur, dicitur, Accipe potestatem &c. Per hoc enim significatur communicari Ordinato eam potestatem, quæ est in Ordinate. Qualis autem sit hæc potestas, significatur per actum, qui in forma exprimitur.*

7
Cur hæc
forma ex-
primatur
verbo Im-
perandi.

Notandū Secundò: In forma huius Sacramenti non exprimi effectum illius Sacramenti, qui est gratia iustificans, sicut exprimitur in Baptismo, Cōfirmatione, Pœnitentia, & extrema Vnctione. Ratio est, quia hoc Sacramentum non est institutū primariò in vtilitatem suscipientis, sed aliorū: illa autè sunt instituta ad ipsum suscipientē in se sanctificandū. Vnde in forma huius Sacramenti exprimitur solum potestas spiritualis, quæ in aliorū vtilitatem datur; in alijs autem exprimitur gratia sanctificans seu remissio peccatorum, quæ datur in vtilitatem suscipientis.

8
Cur in hæc
forma non
explicetur
effectus Sa-
cramenti?

DVBIVM V.

Vtrum hoc Sacramentum habeat materiam?

Respondeo Affirmatiuè: Hoc enim omni Sacramēto est cōmune, vt patet ex suprā dictis. Notandum est: In Sacramentis materiā & formam ad eandem rem significandā adhiberi. Vnde in hoc Sacramento sicut forma significat & exprimit potestatem quæ per illud traditur, ita & materia. Instrumenta enim quibus cuiusque Ordinis potestas & officij designatur, sunt materia huius Sacramēti; vt in Sacerdotio calix cū patena, vīno & hostiā; in Diaconatu; liber Euangeliorū, & sic in cæteris. Verū cū in Sacerdotio, non solum hæc instrumenta porrigantur, sed etiā manus imponantur ab Episcopo: quæritur inter Doctores, vtrum hæc impositio manuum sit necessaria ad essentiā huius Ordinis tanquā pars materiæ essentialis. Vt autem hæc res meliùs & distinctiùs intelligatur singulari dubio eam excutiemus.

9
Materia
quæ.

DVBIVM VI.

Vtrum impositio manuum Episcopi sit necessaria ad essentiā Ordinis Sacerdotalis?

Sotus dist. 24. qu. 1. art. 4. docet hanc impositionem manuum non esse necessariam; neque

10
Negat
etiam Soto.

Le e e ij